

«Я думаю, як і чиню...» (1957)

Вінграновський Микола Степанович

* * *

Я думаю, як і чиню,
Але скажи, хіба це горе,
Якщо це горе неогорне
В своїй сльозі я розчиню?

Мій труд — не горе, не приречність.
Він шлях і щастя і біди.
Впадуть на груди поїзди,
І сядуть літаки на плечі,

І стане щастям все те горе!
Віддаленіє рій причин,
Відстелиться, як поле орне,
Засіяне хто знає чим —

Любов'ю вічною навічно.
Чи, може, грудням камінняч?
Не плач. Не плач. Відмовчуй, відчаю!
Т-с-с, не збуди наш сон... не плач.

1957

Постійна адреса: http://ukrlit.org/vinhranovskyi_mykola_stepanovych/ya_dumaiu_yak_i_chyniu